

בור על יד הבית היו עומדים ו"קודר"
אים" מעל השלטת הקטן "זה ביתו של
ביאליק". היו כאלה שנודמן להם לר"
אות את ביאליק ברחוב ובשמחת נצ"
חון היו מספרים על המאורע החשוב
ובכל הזדמנות היו העינים נתלות בת"
מונה שעל הקיר: "הנה הוא יושב ופז"
תב לנו שירים".

הימים הם ימי הסיוע בגן המלאכה
קרובה. מצב הרוח מרומם. ה"בוגרים"
מבליטים את העובדה כי אלה הם ה"
מים האחרונים להם בגן. הכל מתכים

ליק"; מחברת שיריו; התמונה הנמצאת
בבית כל ילד — מתנה ביום הולדתו
של ביאליק; התמונה הגדולה הנמצאת
בגן — כל הגורמים האלה שילבו את
המשורר הנערץ בתוך חיי הגן. לא פעם
פשנשאלה שאלה בקשר עם אינו שיחה;
"מי וכו'" היה צף מיד השם היקר
והתשובה היתה — ביאליק. ולא היה זה
עם מופשט. רבים ידעו את ביתו של
ביאליק. ביום הולדתו הלכו גם לראות
אותו. בטיולים, כשהיה מזדמן לע"

אנלי הקטנים

בצער וביגון אמת קיבלו פעוטינו את
הבשורה המחלידה על מות ביאליק. על
ביאליק ידעו תמיד, אולם מי מהקטנים
האלה לא נשא על שפתיו מתוך חיבה
את השם היקר הנערץ מזמן שהותג
בגן "יום ההולדת" של ביאליק, מאז
ובמשך כל הזמן עד היום המר והנמהר
היה ביאליק כבן בית ו"מאנשי שלו"
מנר" של הפעוטים. שיריו המושרים,
ספרי התמונות עם הטקסט שלו הנק"
ראים בפי הקטנים — "הספר של ביא"

היום להיות שמה. בגן משוחחים. אחד שרוצה להתנחם אומר: „יחיה לנו הר" צל אחר, יחיה לנו ארלוזורוב אחר, יחיה לנו ביאליק אחר וכבר לא יהיה עצוב“.

לפני הפרידה מתכנסים לאזכרה. המד נגנת מנגנת שירי אבל וגם משיריו של ביאליק. „היום אין שרים רק שומעים“. והקטנים יושבים ומקשיבים מתוך דר מית עצב לצלילים. וקודר נראה היום הבתיר, וקודרים נראים פני הילדים וזוהר עיניהם הועם.

חנה ניסמן

ועוד לא חוגד על ביאליק? רק זה שת" מיה ומצלצל כקללת שונא בורא: לא יהיה לנו יותר ביאליק...
—

למחרת יום הסגירה. אין חגיגה. השיחות של הילדים נסבות על עניני היום וביניהן בימת עצב: היום אין חגיגה. האמהות מספרות משיחות הקטנים בבית: ילדה בת ארבע וחצי אומרת לא- מה — מי יכתוב לנו עכשיו שירים וס" פורים? ילד אחר עמד על המשמר בבית ולא נתן לדבר בקול רם ולא לעיניה — ה היתה נצנבה ובכתה לאסוף

לחגיגת הגמר. ופתאום שואת. כהלומי רעם באנו באותו בוקר לגן. חלק מהיר לדים כבר ידע, ושאלו מאותנו אם זה נכון. והנה מופיע קטן אחד ובמרוצה הוא עובר מהרד להדר כשעיניו מבוז הלות והוא מכריז: ביאליק מת! ח. זה נכון? באמת ביאליק מת? — כן, ילדים — אמת. והלב נלחץ, הדמעות נגרות בלי הפוגות והקול חנוק ואינו נשמע... סדר היום נשתנה. הגנו מתכנסים כולנו אל מול פני התמונה שעל הקיר. שור רות שורות עומדים הם הקטנים ועיניהם